

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 28 lipca 2017 r.

Pozycja 143

POSTANOWIENIE

z dnia 6 czerwca 2017 r.

Sygn. akt Ts 250/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej E.P. w sprawie zgodności:

art. 102 pkt 9 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, ze zm.) z art. 51 ust. 3 w związku z art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 listopada 2016 r. (data nadania), E.P. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 102 pkt 9 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90 poz. 557, ze zm.; dalej: k.k.w.) w zakresie, w jakim „nie gwarantuje osobom tymczasowo aresztowanym, a także osobom, wobec których są wykonywane kary pozbawienia wolności oraz środki przymusu skutkujące pozbawieniem wolności, prawa do zapoznawania się z opiniami, sporządzonymi na zlecenie administracji zakładu karnego, stanowiącymi podstawę podejmowanych wobec nich decyzji” jest niezgodny z art. 51 ust. 3 w związku z art. 32 Konstytucji.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą. Skarżący twierdzi, że przebywając w zakładzie penitencjarnym wielokrotnie występował do dyrektora z wnioskiem o udostępnienie mu dokumentów znajdujących się w jego aktach osobowych. Dyrektor za każdym razem odmawiał spełnienia żądań, ale swojego stanowiska nigdy nie przedstawił „na piśmie”. 2 listopada 2015 r. skarżący „odwołał się” od decyzji dyrektora do Ministra Sprawiedliwości, ale w odpowiedzi udzielonej mu przez Zastępcę Dyrektora Departamentu Sądów, Organizacji i Analiz Wymiaru Sprawiedliwości – Wydział Sądów Powszechnych-Cywilny z listopada 2015 r., otrzymał jedynie kopię pisma p.o. Zastępcy Dyrektora Departamentu Sądów Powszechnych z marca 2004 r., skierowanego do Zastępcy Dyrektora Generalnego Służby Więziennej. W piśmie tym dyrektor wskazał, że przepisy k.k.w. oraz wydawane na jego podstawie akty wykonawcze, nie przewidują uprawnienia skazanego do zapoznawania się z całością jego akt osobowych, a tym samym nie zobowiązują dyrektorów jednostek penitencjarnych do ich udostępniania.

Postanowieniem z października 2016 r. Sąd Rejonowy w G., ustanowił dla skarżącego adwokata w celu sporządzenia skargi konstytucyjnej. Zarządzeniem z października 2016 r. Izba Adwokacka wyznaczyła pełnomocnika.

Naruszenie prawa do informacji o danych osobowych (art. 51 ust. 3 w związku z art. 32 Konstytucji) skarżący łączy z – jego zdaniem – niekonstytucyjną wykładnią art. 102 pkt 9 k.k.w. Skarżący bowiem zarzucił: „dokumenty sporządzone na zlecenie administracji więziennej winny przy prawidłowej, prokonstytucyjnej wykładni tego przepisu być traktowane tak samo, jak dokumenty sporządzane przez konkretne osoby w ramach ich obowiązków służbowych. Opinie te są podstawą do podejmowania decyzji wobec skarżącego. W tej sytuacji nie powinno mieć znaczenia usytuowanie osoby sporządzającej opinię w strukturze Służby Więziennej czy sposób jej powiązania ze Służbą Więzienną”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane skargą skarżącego nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK), to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy ustawy o TK.

W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie (tzn. ustawie o TK), wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji.

Z powyższej normy wynika, że warunkiem *sine qua non* zainicjowania postępowania przed Trybunałem jest wcześniejsze wydanie na podstawie zaskarżonego aktu normatywnego (w niniejszej sprawie art. 102 pkt 9 k.k.w.) wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, w którym orzeczono ostatecznie o konstytucyjnych prawach, wolnościach lub obowiązkach skarżącego. Wymóg ten jest również konsekwencją przyjętej przez ustrojodawcę konstrukcji skargi konstytucyjnej, zgodnie z którą instytucja ta służy uruchomieniu postępowania o charakterze nadzwyczajnym i subsydiarnym w stosunku do innych środków i procedur ochrony konstytucyjnych wolności i praw.

W związku z tym ustawodawca zobowiązał wnoszącego skargę do dołączenia do niej wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia (art. 53 ust. 2 pkt 1 ustawy o TK), wydanego po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana (art. 77 ust. 1 ustawy o TK).

Jak wynika z uzasadnienia złożonej w Trybunale skargi konstytucyjnej, w sprawie skarżącego nie zapadło jednak żadne orzeczenie, legitymujące go do wystąpienia z tym nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Analizowana skarga nie spełnia więc podstawowych warunków określonych zarówno w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a także wskazanych przepisach ustawy o TK (por. postanowienia TK z: 8 listopada 2010 r., Ts 254/10, OTK ZU nr 1/B/2011, poz. 19 oraz 1 grudnia 2010 r., Ts 277/10, OTK ZU nr 2/B/2011, poz. 179).

Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy o TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.